

CSORDÁS LÁSZLÓ

EGY ELDOBOTT KŐ

*Egy eldobott kő, talán így végleg...
Kicsi hazácskám, látod már, téged
most elárul fiad.*

*Modernebb földekre vágyik csak egyre,
ujjong, lebeg, megjön a kedve
ha téged lerázhat:*

*mert eltűnik végre, elmenekülhet
piti vágyakkal, melyek felültet-
ik majd századszor is...*

*Meguntalak már elmaradt sorban,
felemás szívvel, lappangó gondban
zavarodott magyar.*

*Csak eldobott kő... Nem is tagadtam:
kicsi hazácskám, példás alakban
elhagynálak téged.*

*S lásd: bár kurvára erős a szándék,
hogyha eldobnál, én visszavágnék...
Ha dobnál, akkor is.*